Cz/P Nr 4/11

Ч. 4. Перемышль, 16. (28.) Лютого 1900. Рôкъ XII.

ПОСЛАННИКЪ

ПИСЬМО ЦЕРКОВНО-НАРОДНЕ.

ПОСЫЛКА
предплаты и всякихъ письмъ
тôлько пôдъ адресою:
Свящ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ
ПЕРЕМЫШЛЬ.

Книжочки мисійнй
выходятъ точно кождого мѣсяца.
Коштуютъ рôчно: по 10 що мѣсяца: 3 зл. 60 кр., пôврôчно 1 зл. 80 кр. — По 5 що мѣсяца рôчно: 1 зл. 80 кр., пôврôчно 90 кр.
Всякй книги церковнй и молитвословы посылаютъ ся тôлько за послѣплатою.

„ПОСЛАННИКЪ“
выходитъ
кождого 1. и 16. дня мѣсяца. Предплата выносить рôчно 2 зл., пôвр. 1 зл.
На кредытъ не посылаѣся.

Biblioteka Duchowna w Przemyślu Filia Przemyśl
723 cz

Въ оборонѣ религіи.

XXIII.

Нема пекла? Чи прійшовъ кто зъ ôттамъ?

Отвѣтъ: Певно що нѣ, нѣкто зъ пекла не вернувъ ся. И єсли бы ты, бѣдный друже, мавъ то нещастье тамъ вôйти, то такъ само не вернешь ся, якъ другй.

Єсли бы лишь було можливымъ, зъ пекла вернутись, єсли бы, кажу, було лише можливымъ, то я бы може тобѣ радивъ: „Иди и переконай ся“. Але понеже се неможливо, тому кличу тобѣ голосно, о скôлько могу: „Стережись! щобысь туда не попавъ ся, и не выбирай ся на ту дорогу, котра простѣсѣнько туда веде!“ Понеже такои пробы не можна зробити, то єсть се великимъ нерозумомъ, выставляти себе на нещастье, котрому нема кôнця, нѣ поратунку.

Ты кажешь: „нема пекла“ — а ты певный того? Докажи менѣ се! Єсли бы ты менѣ се доказавъ, то мавъ бы ты переконанье, якого нѣкто передъ тобою не мавъ, навѣть найгôршй безбожники нѣ. Руссо запытаный о се, чи истнує пекло ôтповѣвъ: „Не знаю“. Вольтеръ писавъ до свого пріятеля, котрый хваливъ ся що маѣ доказы неможливости пекла: „Вы дуже щастливй. Менѣ еще дуже далеко до того“.

а) Ты властиво менѣ нѣчого не можешь бôльше сказати, якъ сумне: „може“. Супротивъ того сумного „може“ я противставлю тобѣ страшенне тверджене. **Ісусъ Христосъ**, Сынъ Божій, котрый ставъ человѣкомъ, каже, що єсть пекло, и то таке страшенне пекло, „где огень не згасаѣ“ и тй слова повтаряѣ Ôнъ три разы разъ по разъ. (Гляди Єв. Марка 9 гл. стихи 43, 45, 47) [1])

Комужь отже скорше повѣришь? чи человѣкови, котрый нѣколи не выучивъ добре своєи религіи, котрый нападаѣ на се, о чôмъ не маѣ властивого понятія, котрый може що до того предмету мати лише якіись сумнѣвы, але неможливо щобы мавъ певнôсть? чи радше тому, котрый самъ о собѣ сказавъ и доказавъ що: Азъ єсмъ **истина**, небо и земля мимоидутъ, мои же словеса не мимоидутъ“. (Єванг. Маѳ. гл. 24. стихъ 35).

Розважь добре, кто тутъ тоѣ говоритъ, що єсть вѣчна кара пекла, кто то пятнайцятъ разôвъ на различныхъ мѣстцяхъ Євангелія се выразно повтаряе — то єсть той самъ Ісусъ, той добротливый, той лагôдный и милосердный Ісусъ, котрый каючимъ ся грѣшникамъ такъ радо все прощаѣ, той самъ Ісусъ котрый безъ одного слова закиду грѣшницю Магдалину и вѣроломну женщину, мытара Закхея и распятого съ нимъ

[1]) Въ загалѣ чуємъ що Спаситель ажь пятнайцять разôвъ повтаряѣ при различныхъ случайностяхъ о огню пекла. Межи инными читай сѣмъ послѣдныхъ стихôвъ девятои главы въ Євангелію св. Марка, зъ котрого вынятй суть попереду стоячй три разы повторенй слова а где Ôнъ каже, що лучше єсть все пострадати и все стерпѣти „якъ прійти въ пекло, въ неугасимый огень, где ни червъ не умираетъ ни огень не угасаетъ.“ Читай дальше Євангеліѣ св. Маѳея конецъ 25 главы, стихъ 41 и 46 где Христосъ говорячи о послѣднôмъ судѣ каже: „Идѣте отъ мене проклятй, въ огень вѣчный уготованый діяволу и Ангеломъ его — — и идутъ сіи въ муку вѣчную; праведницы же въ животъ вѣчный.“ А въ Євангеліи св. Іоанна гл. 15 стихъ 6 каже Ôнъ зновъ: „Аще кто во мнѣ не пребудетъ, изверзется вонъ, якоже розга и изсышетъ и собираютъ ю и въ огень влагаютъ и сгараетъ“.

розбôйника принимаѣ, Чи може ты собѣ приписуѣшь бôльше розумѣти ся на милосердію, сочувствію и добротѣ якъ Ісусъ?

Въ тôй справѣ, то бôльше, якъ въ кождôй иншôй говоритъ серце, злый наклôнъ грѣшника, якъ єго розумъ, єго розсудокъ. Злочинні пристрасти боятъ ся справедливости Божои, и щобы совѣсть отуманити, кричатъ: „Етъ! нема справедливости Божои, нема пекла!“

Але чи зможе такій крикъ пристрастей приглушити спокôйный голосъ правды и дѣйстности? Єсли слѣпый заперечуѣ истнованье свѣтла, чи оно тому менше свѣтитъ? Нехай собѣ безбожникъ пекло заперечуѣ або признаѣ; все таки єсть пекло яко кара за грѣхъ, а то пекло єсть вѣчне.

б) Такъ говоритъ цѣлый рôдъ людскій. Певнôсть пекла єсть такъ сильно закорѣнена въ людскôй свѣдомости и совѣсти, що сю правду вѣры знаходимъ у всѣхъ народôвъ, такъ у старыхъ якъ и новыхъ, такъ у балвохвальцѣвъ американьскихъ лѣсôвъ, якъ и богохвальныхъ христіянъ. Та правда вѣры єсть такъ сильно вкорѣнена въ христіяньствѣ, що межи всѣми блудными науками котрй въ католицкôй церквѣ выринали на верхъ, анѣ одна о тôмъ не подумала, истнованье пекла заперечити. Посередъ руинъ, котрй въ всѣхъ сектахъ лежатъ розкиненй, стоитъ одна правда о пеклѣ ненарушеною. Ба, єреси, пекло навѣть страшнѣйшимъ представляли якъ католицка церковь. Найбôльшй мудрцѣ свѣта, найбôльшй геніи принимали пекло и то не лише межи христіянами — бо то само собою розумѣесь — але навѣть и межи поганами. Віргіль, Овідъ, Горацъ, Плято, Сократъ, навѣть безбожный Цельзій, той Вольтеръ третого столѣтія. Ктожь може бути мудрѣйшимъ, ро-

W4/88

зумнѣйшимъ цѣкавшимъ по надъ нихъ? Впрочѣмъ съ наукою въ вѣчности каръ пекольныхъ иде въ парѣ наука о вѣчности небеснои нагороды. Въ одной объявляесь намъ найвыжша и безконечна справедливость Божа, въ другой Его найвыжша и безконечна доброта. Чомужь Богъ мавъ бы о одно совершеньство менше бути совершеннымъ? Чижь Его справедливость не есть такимъ самымъ совершяньствомъ якъ всѣ другѣ свойства Его Божого естества? Але по що розумови вышукувати рожнѣ доказы? Справедливость нашого тверженя лише тѣ заперечують, котрѣ его боятъ ся.

в) Я могъ бы тутъ еще иншѣ розважаня додати, навѣть якъ потрѣбнымъ есть та правда вѣры о вѣчности пекольныхъ каръ; — я могъ бы показати, що именно въ понятію вѣчности лежитъ пожитокъ и конечность тои науки, бо якъ ся гадка пре грѣшника до безбожного супротивляня (якъ то, добрый Богъ мавъ бы мене на вѣки осудити), такъ зновъ та гадка есть одинокою, що вспѣе грѣшника зъ его злои дороги завернути.

Чоловѣкъ маѣ предчутье навѣть свѣдомость, що онъ есть безсмертнымъ, що онъ буде въ вѣчности жити; безъпосередно зъ того выплываѣ та потреба, що надѣя и боязнь стоятъ на той самой высотѣ, бо все що низше стоитъ усуваесь зъ передъ его очей.

г) Если бы такъ можна всѣ злочины, проступки вычислити, котрѣ черезъ боязнь передъ вѣчностію каръ пекольныхъ зостали перешкоджены; то зъ подивомъ треба бы признати, що та наука есть конечною. А понеже Богъ даѣ все чоловѣкови, що ему есть доконче потрѣбнымъ, то можна такожь зъ тои доконечности на правдиве истнованье включити.

д) Я могъ бы такожь показати, що въ пеклѣ каятись вже за позно, що отже и прощенье тамъ неможливе; що пекло намъ лише тому такъ неможливымъ выдаѣ ся, бо мы не маемъ докладного понятія о злобѣ грѣха, за котрый насъ Богъ караѣ, а тымъ менше о легкости, зъ якою можемъ грѣхъ оминути.

Але я въ все то входити не хочу; для мене выстарчитъ повага такихъ двохъ клясичныхъ свѣдковъ, котрѣ я покликавъ, а то — **повага Ісуса Христа, и повага цѣлого роду людского.**

Тому, любѣ братя, вѣрмо цѣлымъ серцемъ въ тайны христіяньства! Жіймо по̀сля тои вѣры! Любѣмъ Бога, служѣмъ Ему, наслѣдуймо Ісуса Христа, будьмо добрыми христіянами всегда — а тогды не потребуемъ пекла боятись.

XXIV.

Богъ есть за добрый, щобы мене мавъ осудити.

Отвѣтъ: И абысь знавъ що Богъ тебе не осуджуе; нѣ, ты робишь се самъ. Такъ само якъ Богъ не виненъ нѣчо за кары пекольнѣ такъ само не виненъ нѣчого за грѣхи, котрѣ за собою пекло потягаютъ.

Ба! Але на що Богъ допускаѣ грѣхъ?

Бо давъ тобѣ найдорогоцѣннѣйшій зъ всѣхъ даровъ, именно **розумъ**, котрымъ стаѣшь ся Ему подобнымъ, и понеже призначивъ тобѣ вѣчну щасливость; длятого отже не могъ съ тобою такъ обходитись, якъ съ нерозумною звѣриною, котра духа не маѣ, и котра лишь сотворена для землѣ. Якъ же се далобы ся погодити зъ розумностію чоловѣка если бы сей бувъ змушеный приняти даръ Божій. На се мусѣвъ бы мати уживанье свого розуму, щобы добровольно и власнымъ заходомъ выѣднати собѣ скарбъ вѣчнои щасливости,

Тому по при розумъ давъ намъ и **волю** свободну, т. е можность выбрати се, що намъ подобаѣсь, або зло, або добро, або слѣдувати за голосомъ нашого добротливого Отця, або неслухати Его, коли насъ кличе Та моральна свобода есть найбольшою честію для насъ и любовію, яку лишь намъ могъ Господь оказати. Если ей надъуживаемъ, то вина абсолютно лишь по нашой сторонѣ; Богъ тутъ нѣ при чомъ.

Если я дамъ тобѣ оружіе въ руку, щобы ты своѣ житье оборонивъ; чижь се не доказомъ, що я тебе люблю? Еслижь ты супротивъ моеи волѣ, мимо упомнень и пересторогъ, котрѣ я тобѣ дававъ щобысь се оружіе противъ себе не звенувъ, собѣ що злого зробишь; чижь я виненъ тогды, що ты себе скалѣчивъ? чи не припишешь ты самъ собѣ тутъ вины?

Такъ само и Богъ съ нами поступаѣ. Онъ даѣ намъ вольный выборъ межи добромъ и зломъ, але при томъ не занедбуѣ и не залишаѣ нѣчого, щобы насъ поучити выбрати добро; поученье, пересторога, лагодне запрошенье, страшна грозьба, сего нѣчого не жалуѣ Онъ: своими ласками обсыпуѣ насъ, своеи опѣки не позбавляѣ насъ. Лишъ одного не хоче! а то насъ змушувати, бо такимъ способомъ розрушивъ бы Онъ самъ своѣ дѣло. Онъ цѣнитъ въ насъ тѣ дары котрѣ намъ самъ подарувавъ.

Осудженый самъ себе знищивъ, осудивъ, самъ собѣ приготовивъ погубу; бо не Богъ его осуджуе, онъ се робитъ самъ; Богъ вже опосля не робитъ нѣчого больше, якъ лишь то, що подаѣ кождому се, що кождый собѣ самъ свободно выбравъ, або смерть або житье, небо яко овочь его честноты або пекло яко овочь его грѣха.

Житье наше се подорожь. Подорожь, котру можна отбути двома дорогами — одна дорога се дорога чесноты, друга, се дорога грѣха. Правда ся послѣдна о много пріятнѣйша, лагоднѣйша, заманчива особливо въ початку: але та веде въ пекло, де солодичь замѣняесь въ полинъ, инна веде въ небо, где трудности замѣняютъ ся въ потѣху небесну. Але кто хоче въ небо зайти, сей муситъ ту дорогу выбрати, котра туда веде

Але коли ты выберешь дорогу до пекла, то ты самъ собѣ виненъ. Не хочешь туда ити, то слѣдуй за совѣтами твого пароха котрый тобѣ вскаже блуды житя — онъ твой душпастыръ, его обовязкомъ вскazати добру дорогу, коли не хоче самъ карами пекольными бути караный.

XXV.

Постъ — смѣшна рѣчь. Чи може мене Господь осудити за кавалокъ зъѣдженого мяса? Мясо ѣсти въ пятницю або середу чи не то само що и въ якій иншій день тыждня?

Отвѣтъ: Зовсѣмъ справедливо, бо не мясо есть тымъ, черезъ котре ся грѣшитъ; оно въ одинъ день не есть грѣшнѣйшимъ якъ въ другій. Грѣхомъ задля котрого тутъ ты будешь каранымъ есть непослухъ, котрый тебе заманюе мясо ѣсти тогды, коли оно заказано. Чому оно точно въ Пятницю и Середу есть грѣшнымъ, то есть переступленье закона, котрый власне на той день есть данымъ, въ той день, а не иншій день тыжня обовязуе; то есть супротивленье ся правной повазѣ пастырей церкви, котрымъ всѣ повинны повинувати ся, якъ тому, котрый ихъ выславъ; (гляди Ев. Луки 10 ст. 3 и 6). „Шедше убо; посылаю вы — слушаяй васъ, мене слушаетъ; отметаяй ся васъ, мене отметаетъ ся".

Не розходитъ ся тутъ нѣ о день, анѣ о жолудокъ, лише о серце, котре грѣшитъ, не желаючи поддатись обовязуючому, але не гяжкому законови.

Але кромѣ тои великои и загальнои причины „послуху всѣмъ розпорядженямъ Церкви" можу тобѣ, мой друже, еще кромѣ того и то сказати,

що тѝ законы не суть случайнѝ, они не завдячуютъ своє повстанє якомусь случаєви абó чієись примхи, але они выданѝ зъ дуже важныхъ причинъ. Мы мясо въ середу и пятницю не ѣмо тому, бо власне въ середу выдали засудъ жиды на Іисуса, въ пятницю єго выконали, отже пóстъ въ тѝ дни нагадує намъ безперестанно тѝ муки и терпѣнія, ту любовь, ту смерть нашого Спасителя за насъ, они пригадуютъ намъ конечнóсть покаянія; та повздержнóсть óтъ мяса єсть публичною покутою христіянъ — и треба признати легкою.

Лише поверховно судячій и нерозумный чоловѣкъ може се заряджене назвати нерозумнымъ и непотрѣбнымъ. Такій чоловѣкъ хиба не має понятія, якъ дуже перестерѣганє „повздержности óтъ мяса по Середамъ и Патницямъ“ спиняє душу óтъ религійнои байдужности.

Вправдѣ обовязуютъ церковнѝ заповѣди пóдъ тяжкою карою але мимо того они не сутъ такими драконьскими, страшными. Церковь єсть матерію але не кровожадною повелительницею. Ты потребуєшь прим. лишь навести якусь серіозну важну причину задля котрои ты не можешь постити, то тымъ самымъ ты вже звóльненый óтъ поста. Слабóсть, слабосильна будова твого тѣла, тяжка праця, бѣднота, труднóсть полученя пóстныхъ стравъ и т. п. се суть причины, котрѝ óтъ посту звóльняютъ. Але щобы при тóмъ себе самого не ошукувати, то повиненъ ты поспытатись и се свого пароха або сповѣдника, яко толкователя законóвъ. Та примѣтка, котра óтноситъ ся и до другихъ всѣхъ заповѣдей церковныхъ показує якъ мудро и лагóдно Церковь поступає. Тому почи таймо той законъ зъ глубины нашого серця и слухаймо ихъ; нехай и смѣютъ ся безъумнѝ зъ насъ, що того не розумѣютъ, а мы безъ ропоту сповняймо тѝ мудрѣ законы, котрѝ суть и легкими, и нашóй душѣ пожиточными.

Що варта честный чоловѣкъ.

(ИСТОРІЯ АМЕРИКАНЬСКА).

Центральный банкъ въ Ню-Іорку, заложеный по вóйнѣ домашнóй, находивъ ся тогды въ найбóльшóмъ своимъ розцвѣтѣ.

Головна управа була въ рукахъ кóлькохъ директорóвъ, головою бувъ містеръ Довле. Головнымъ касієромъ бувъ Іонъ Грангъ. чоловѣкъ поважаный и маючій повне довѣріє, а свою службу сповнявъ óтъ самого заложеня банку и стерѣгъ добре єго скарбóвъ.

Но хотяй такъ совѣстно повнивъ свои обовязки, містеръ Грангъ, удержуючи численну родину, дóстававъ лише 600 долярóвъ рóчно и николи не дóстававъ нѣякихъ додаткóвъ. Не знеохочувало єго однакъ се цѣлкомъ. Працювавъ совѣстно и все мавъ надѣю, що при надходячихъ святахъ Рóздвяныхъ не мине єго надгорода або пóдвысшенє платнѣ.

Але се зновъ надóйшли свята и зновъ наново розвѣялись надѣ. Въ буджетѣ на слѣдуючій рóкъ була вставлена така сама платня головного касієра — пятдесять долярóвъ мѣсячно.

Коли Грангъ сидѣвъ при столику и обчислювавъ купки акцій и купонóвъ, панове директоры, вдоволенѝ зъ щасливого стану интересóвъ, розмовляли о сѣмъ и о тóмъ. Наразъ містеръ Довле звернувъ ся до товаришóвъ зъ слѣдуючою бесѣдою:

— Ще одно слóвце, панове.—Одержавъ-емъ письмо óтъ нашого головного касієра, где óнъ жадає якоись надгороды и пóдвысшеня платнѣ. Я бымъ навѣтъ не звертавъ на се уваги, але Грангъ подає досыть незвычайнѝ мотывы. Пише óнъ, що великѝ грошѣ, що переходятъ черезъ єго руки, супротивъ тяжкого положеня єго родины, выставляютъ єго на великѝ покусы. Якъ вамъ ся се подобає? Що до мене, не бачу потребы сеи надвышки. Праця єго єсть чисто механична а óнъ за ню ажь надто добре вынадгородженє бере. А єсли óнъ собѣ думає, що заслугує на надгороду за се, що дотеперъ не кравъ, то я єму дамъ пóзнати, що мешкаємо въ краю просвѣщенóмъ, где обманьщикóвъ и злодѣївъ карає право.

— Треба єму дати перечитати параграфы о карахъ за крадѣжь, буде се, пóсля моеи гадки, — найлѣпша óдповѣдь — додавъ оденъ зъ директорóвъ.

На другій день містеръ Грангъ знайшовъ на своимъ столику листъ óтъ одного зъ директорóвъ, въ котрóмъ повѣдомлено єго сухо, що прошенє єго тому óдкинено, бо платня, побирана за єго механичну роботу єсть ажь надто высока. Що ся óдноситъ до єго честноты, то достаточною надгородою єсть оказоване єму довѣрє. Потребы єго родины нѣкого до нѣчого не обовязуютъ. Вкóнци, яко пóдвластный, повиненъ бути вдоволеный зъ сего, що єму єго настоятелѣ даютъ.

Въ кóлька дней пóздѣйше выпало нове засѣданє директорóвъ. Мали радити надъ симъ, якъ найлучше умѣстити нагромадженѝ капитали. Несподѣвано для всѣхъ вóйшовъ містеръ Грангъ, не запукавши навѣть впередъ до дверей, мовчки положивъ папѣръ передъ предсѣдателемъ и вернувъ до свого столика.

Всѣ директоры побачивши папѣръ, глянули здивовано на себе.

— Містеръ Грангъ, прошу сюда — закликавъ нетерпеливо голова. Грангъ не спѣшачи ся, положивъ свои паперы и пóдóйшовъ до головы.

— Що се значитъ? нѣчо не розумію! що се за исторія? — закликали зъ всѣхъ сторóнъ.

— Будьте ласкавѝ — сказавъ містеръ Довле — пояснити намъ, що се все значитъ. На рахунку выказано 8.777 долярóвъ, а на долинѣ дописка, щобымъ безпроволочно постаравъ ся о значну суму для заспокоєня терминовыхъ выплатъ.

— Такъ, грошѣ сутъ потрѣбнѝ, въ противнóмъ случаю буду мусѣвъ здержати выплату.

— Вы хиба одурѣли — закликавъ голова. Допервa вчера вы мовили, що въ касѣ єсть 508.777 долярóвъ, я на нынѣ скликавъ засѣданє для нарады, где помѣстити тоту пóвміліонову надвыжку.

— А я о тóмъ ще вчора подумавъ и знайшовъ дуже добре примѣщенє. Попросту я украв тѝ грошѣ.

— Дурноватый, бóгме дурноватый! Закликавъ голова, немогучи здержати ся зъ гнѣву.

— Дуже ся милите — óдказавъ спокóйно містеръ Грангъ. Я цѣлкомъ здоровъ, и повтаряю вамъ, що украв-емъ и сховавъ въ безпечне мѣстце. А теперъ, раджу вамъ, послухайте мене и постарайте ся чимъ скорше о грошѣ. Инакше буде гань ба и банкъ стратитъ довѣріє. Якъ готóвка вже буде въ касѣ, дамъ вамъ усякѝ бажанѝ поясненя, що до поповненои черезъ мене крадежи

Директоры дѣйстно розбѣгли ся на всѣ стороны и по великихъ трудахъ зóбрали потрѣбну готóвку, котру óддали помóчникови касієра зъ поясненємъ, що панъ Грангъ буде занятый въ радѣ. Містеръ Грангъ звернувъ ся до зóбраныхъ директорóвъ зъ слѣдуючою заявою:

— Такъ, я украв вамъ пóвъ міліона! Коли одержавъем óдъ одного зъ васъ сей листъ — то заразъ порозумѣвъ-емъ, що мою вѣрну, повну

працѣ и довголѣтну службу въ банку, не тôлько що єи не цѣнятъ, але єи ще легковажатъ. Тому подумавъємъ собѣ: родина моя єсть въ бѣдѣ, а я роблю безъ ôдпочинку, якъ машина. Лѣпше отже забезпечити родину, а я самъ може ся якось выкручу. Лише вытягнути руку и маю пôвъ міліона.

Такъ и здѣлавъємъ. Не дивѣтъ ся на мене такъ остро, бо се нѣчо не поможе, грошѣ взявъ-ємъ и не вôддамъ. Якъ бымъ бувъ хотѣвъ, вже бувъ бымъ нынѣ въ Канадѣ, ôдки, якъ знаєте, не выдаютъ Сполученымъ Державамъ, касієрôвъ, що тамъ уте кли. Вкôнци, хотяй и кажете мене увязнити и ôддати судови, то засудятъ мене на десятъ лѣтъ вязницѣ. Якъ ся буду добре справовати, то зменшатъ менѣ кару на половину. Въ протягу тыхъ пяти лѣтъ займу ся музыкою, котру дуже люблю и буду ся учити по италѣйски, однымъ словомъ, доповню своє образованє. По выходѣ зъ вязницѣ, за вашй грошѣ, буду провадити выгôдне житє а жертволюбивостію зъєднаю собѣ загальну честь. Совѣсть свою успокою тымъ, що забезпечивъємъ будучнôсть своєй родинѣ, а добрыми дѣлами взглядомъ суспôльности окупывъємъ свою вину.

Въ покою настала велика тишина. Предсѣдатель переконавъ ся, що має передъ собою не дурноватого, але чоловѣка, котрый впередъ все обдумавъ и що грошй банковѣ пропали на все.

— А що за той часъ буде зъ вашою женою и дѣтьми, чисьте подумали о тôмъ? — спытавъ оденъ зъ директорôвъ.

— Жена и дѣти будутъ у мого тестя и певно имъ гôрше не буде, якъ при 50 долярахъ моєй мѣсячнои платнѣ — спокôйно ôдповѣвъ Грангъ. На лицяхъ директорôвъ осѣла журба и задума.

— Єсть єще одинъ способъ полагодженя — казавъ далѣ Грангъ: я не маю великои охоты ôдсѣджувати вязницѣ, и тому звернувъ бымъ охотно половину скрадженыхъ грошей, т. є. 250.000 долярôвъ, але пôдъ слѣдуючими условіями. По перше мусите менѣ приречи, що мене до суду не ôддасте, по друге, дасте менѣ свѣдоцтво, що 26 лѣтъ вѣрно служивъємъ въ вашôмъ банку, по трете, въ двохъ найбôльшихъ часописахъ Ню Іорку оголосите, що я уступивъ зô службы, въ наслѣдокъ одержаня великого спадку.

Яко ôдповѣдь давъ ся чути голосъ загального обуреня.

Директоры зачали ся нараджовати, що зробити. Дивною рѣчею бы було не укарати такого проступку; але зъ другои стороны ôдобрати 250.000 долярôвъ, було бы єще пріятнѣйше. Треба подумати, розслѣдити ту справу всесторонно.

— Я думаю — сказавъ Грангъ — що свобôднѣйше ся нарадите, якъ мене тутка не буде. Тымчасомъ передамъ книги и рахунки моєшу наслѣдникови, о утечѣ нема и бесѣды а присутнôсть моя до завтра въ банку конечна.

Потому спокôйно опустивъ ихъ и забравъ ся до роботы, а по єй укôнченю вернувъ до дому.

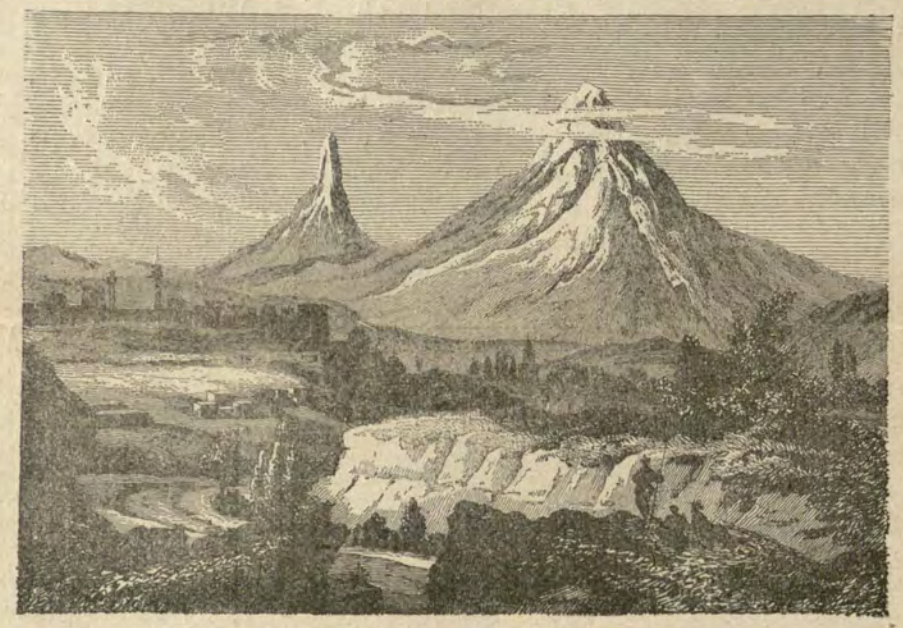

Гора Араратъ.

На другій день зôбрали ся директоры зновь и нетерпеливо очѣковали приходу Гранга. Якъ лише довѣдали ся, що Грангъ прийшовъ и своє дѣло робитъ въ касѣ, містеръ Довле прикликавъ єго до своєи канцеляріи и мовчки подавъ єму свѣдоцтво.

Грангъ перечитавъ се уважно и положивъ на столѣ грубу пачку.

— Дякую вамъ. Такъ красного свѣдоцтва не сподѣвавъ ємъ ся. Ото суть грошѣ.

Дрожачими руками почали директоры числити паперцѣ. Коли вже начислили 250.000 долярôвъ, въ пачцѣ лишило ся єще много грошей. Єще 100.000 долярôвъ, єще пачки по 25000 єще и єще.

— Ахъ! — закликавъ зъ подиву предсѣдатель а за нимъ и другй директоры— та тутка суть всѣ грошѣ?

— Такъ — спокôйно ôдповѣвъ Грангъ. — Нѣколи не мавъ ємъ намѣреня окрадати васъ; хотѣвъ ємъ вамъ лише показати, що злый способъ выбралисьте, надгороджаючи лихо чоловѣка, що для васъ честно працює тôлько лѣтъ, а котрый мôгъ лише руку вытягнути, а бувъ бы бувъ богачомъ. Якъ бачите, банкъ нѣчо не стративъ, а я готовъ передати рахунки моєму наслѣдникови, все єсть въ порядку. Найсмѣшнѣйша рѣчь, що я грошей навѣтъ не рушавъ; лежали они на звычайнôмъ мѣсци въ касѣ и якъ булибысьте лише пôйшли справдити, то булибысьте ся переконали, що грошѣ лежатъ нерушанй.

Певнымъ крокомъ полишивъ містеръ Грангъ канцелярію, усѣвъ коло свого столика и сперъ голову на руки. Въ тôй хвили не мôгъ забрати ся до працѣ.

Въ кôлька хвиль пôзнѣйше покликано єго до предсѣдателя.

— Містеръ Грангъ — сказавъ предсѣдатель — правда твоя, колись намъ давъ таку науку. Такъ здôбного чоловѣка, якъ вы, не можу лишити на такъ малôй посадѣ. Ôдступаю вамъ мѣсце директора въ товариствѣ убезпечень, котре дотеперь я самъ занимавъ; платнѣ єсть 50.000 долярôвъ рôчно. Се все уладитъ ся въ протягу кôлькохъ тыжнѣвъ, а вы за сей часъ ôдпôчнете и приготовите ся до новыхъ обовязкôвъ.

Л. Н.

Наоколо свѣта.

(Зри образки).

Помпеи.

Недалеко ôтъ Неаполю пôдъ самымъ вулканомъ Везувіємъ лежало мѣсточко Помпеи, що передъ своимъ знищеньемъ могло мати до 30 тысячь мешканцѣвъ. Въ роцѣ 79 по Христѣ наступивъ выбухъ Везувія а наслѣдкомъ сего зôстали мѣста: Стабіе и Геркулянумъ заляни лявою а Помпеи попеломъ. Хотяй може и давными часами кто бравъ ся до ôткопуваня тыхъ мѣстъ, то однакъ на добре забрали ся допéрва въ р. 1748 и въ р. 1808. Въ остатныхъ часахъ вызначила держава на тй розкопы около 30.000 рôчно. Повно ученыхъ слѣдитъ ува-

жно тѝ розкопы и свои спостереженя оголошуютъ въ книжкахъ. Зъ тыхъ розкопѝвъ показує ся, якѝ мешканя мали старинніи Римляне, якѝ були улицѣ, якѝ святынѣ, театры. Навѣть оденъ дѝмъ (дѝмъ Пансы) удало ся такъ добре ѝткопати, що служитъ теперъ за образъ, якъ старинніи домы выглядали.

Численніи домашніи знаряды, рѝжніи окрасы, грошѣ и т. и. що кидаютъ свѣтло на житье старинныхъ людей, находятъ ся подѝбно якъ всѣ образы, фрески, мозайки, въ народнѝмъ музею въ Неаполи. До року 1888 ѝткопано майже половину мѣста а въ нѣй до 7 святынь, 2 театры, школу, купелѣ, касарню и много домѝвъ. — Людей мало засыпало, якъ теперъ показує ся, мали часъ утечи.

Левъ Н.

Арарат.

Гора Араратъ лежитъ на граници 3 державъ: Туреччины, Перзіи и Россіи, въ давнѝмъ краю Арменіи. Єсть се цѣлый комплєксъ гѝръ а на нашѝмъ образку бачимо найвысшій шпиль. Єсть се гора Араратъ на котрѝй станувъ корабель Ноя и зъ вѝдки по потопѣ свѣта на ново рѝдъ людскій розѝйшовъ ся. Гора та єсть высока 5.156 м. и єсть снѣгомъ и ледомъ вѣчно покрыта. Перзы называютъ ю горою Ноя а Армяне кажутъ, що на нѣй видно скаменѣлѝ рештки корабля. Гора та єсть вулканічна, показує ся зъ сего, що въ р. 1840 выбухла а притѝмъ знищила сусѣдне село и монастыръ св. Якова, хотяй исторія не згадує, щобы она коли передъ тымъ выбухала. На самѝмъ вершку горы бувъ въ р. 1850 россійскій оберштъ инжинєръ, Ходзко.

Л. Н.

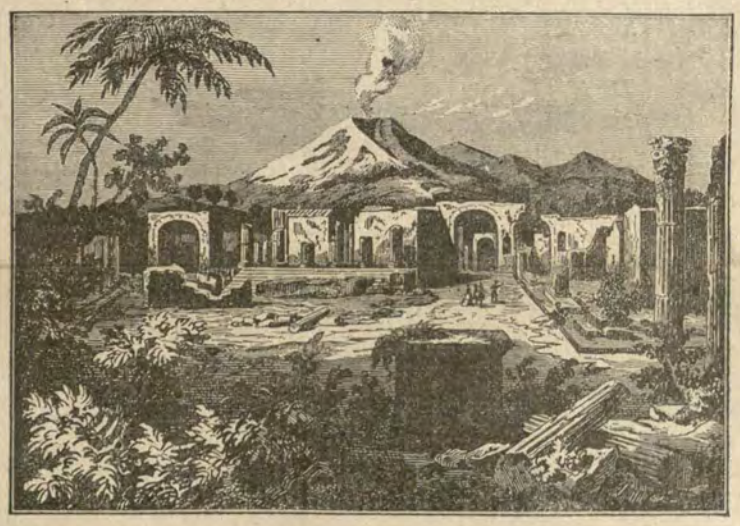

Помпеи.

ВѢДОМОСТИ.

— **Ихъ Высокопреосвященьство** Митрополитъ Юліянъ Куиловскій, жертвовали слѣдуючіи великодушніи дары: на будову церкви въ Конюшкахъ королевскихъ 3.000 зл.; на будову церкви въ рускѝмъ селѣ 3.000 зл.; на украшенье церквей въ Горожанцѣ великѝй, въ Чайковичахъ и Колбаєвичахъ по 1.000 зл. Давнѣйше такожь удѣлили церквамъ въ Конюшкахъ корол. и въ Рускѝмъ селѣ по 3.000 зл. — Конюшки то село родинне Ихъ Высокопреосвященства, а Руске село где були парохомъ. Въ тыхъ обохъ селахъ будуютъ ся новіи мурованіи церкви. — Недавно стали Ихъ Высокопреосвященьство Митрополитомъ — а вже кѝлько жертвуютъ. Годитъ ся згадати и про жертву на катедру въ Станиславовѣ, яку здѣлали Ихъ Выс. Преосвященьство цѣлымъ своимъ майномъ въ сумѣ 15 тысячь зл. Най Господь Богъ удержує Ихъ Высокопреосвященьство на многіи лѣта для добра нашои Церкви и нашого народа.

Нашъ Архипастырь давъ симъ прекрасный примѣръ, указуючи своимъ жертволюбіємъ дорогу, куды маютъ ити вообще маєтки духовныхъ лиць. Маєтокъ духовныхъ то власнѝсть церкви и убогихъ, а родины о стѝлько, наколи и она єсть убогою. У насъ буваютъ пѝдъ тымъ взглядомъ дуже часто якѝсь дикѝ понятія...

Неумѣстнѝсть. Во всѣхъ парадныхъ похоронахъ. въ Львовѣ и Перемышли бере участь хоръ питомцѣвъ. Не булобы въ тѝмъ ничого противного, колибы тѝлько дирігентъ такого хору заховувавъ ся прилично и своимъ дивоглядным и впростъ неможливымъ поведеньемъ не осмѣшувавъ себе и цѣлого хору. Нарѝдъ зглядаєсь на такого дирігента, якъ на якого циркового комедіянта и впростъ симъ соблазняєсь а жидики собѣ кпятъ. Пѣсни якѝ на сихъ похоронахъ спѣваютъ ся, суть вже такъ оклепанѝ, що ихъ и безъ нотъ можна спѣвати та впрочемъ такій хоръ повиненъ бути вже на тѝлько вышколеный, щобы найменьшій рухъ або слово дирігента и мѣровый хѝдъ хору пѝдчасъ спѣву цѣлковито выстарчали. Найславнѣйшіи хоры на концертахъ обходятъ ся цѣлковито безъ такихъ вымахувань рукъ дирігента а спѣваютъ и рѣчи новіи и трудніи и о много неразъ красше. На сей разъ ограничаємось на тѝй коротенькѝй замѣткѣ.

— **„Всякъ даръ... свыше єсть“.** Въ многихъ околицяхъ полудневои Франціи панує дуже красный, побожный звычай, що нагадує рѝльникови повысшіи слова церковнои молитвы. — Памятку знайденя св. Хреста Господнього обходятъ они 3 Мая раннымъ богослуженіємъ. Передъ тымъ єще кождый господаръ зладитъ собѣ маленькій деревяный крестикъ и принесе єго до церкви где парохъ поблагословитъ. Въ той часъ на весну, коли збѝжа трохи пѝдростутъ и въ середину поля застромлюютъ господарѣ свои крестики а цѣла родина клячучи молитъ ся о щасливіи жнива. Въ коротцѣ никнутъ кресты, бо збѝже росте въ гору и ихъ ховає. Коли женцѣ жнутъ то не знаютъ где єсть крестъ. Кто єго найде пѝдчасъ жатя, того уважаютъ за щасливого, и ѝнъ пѝднимає крестъ высоко, а женцѣ ѝдмавляютъ коротку молитву.

— **Жѣнка президента Кріґера.** Нынѣ коли цѣлый свѣтъ занимає ся Трансваальомъ задля вѝйны, часописи подаютъ деякѝ черты зъ житя Бурѝвъ. Межи иншими выхваляютъ жену президента Кріґера, котру самъ мужь называє скарбомъ! А ѝнъ чей найлѣпше знає. При єѣ помочи заощадивъ ѝнъ собѣ маєтку 60 міліонѝвъ. Коли они першій разъ пѝзнали ся и Кріґеръ заявивъ, що хоче ся зъ нею женити, она зѝ спущеными очами сказала такъ: „умѣю печи, варити, шити, чистити, замѣтати“. — Се выстарчило Кріґерови, славному вже тогды зъ ѝдваги и побожности. Не уважавъ ѝнъ чи жѣнка єго умѣє вертѣти ся и обертати языкомъ — ѝнъ чемно одѣту и несмѣлу сердечно притисъ до серця. И не омиливъ ся. Сама варитъ ѣсти и управляє домомъ, хотай мужь має 35 тысячь долярѝвъ пенсіи. Якъ суть гостѣ въ дома, то она убирає ся въ найкрасшу свою сукню чорну але ажь тогды, коли обѣдъ вже зварила. Стає рано о 5 годинѣ. Зъ 16 дѣтей жіє лише семеро, але вже всѣ на „власнѝмъ хлѣбѣ“ и мешкаютъ въ Преторіи. Дѝмъ президента єсть двоповерховый. Въ гостинніи комнатѣ суть ще тѝ самѝ рѣчи, що на весѣлє справивъ. Але за то всюды чисто и порядокъ. — По снѣданю президентъ читає біблію а жена слухає, потому мыє она начине, стелитъ лѝжка а потому цирує шкарпитки и пончохи. Потому бере ся до направлюваня своихъ сукней. Але и тыхъ має недуже. Бо и на що? Має ихъ три: чорну, до ґосподарства и ранѣшню. Се єѣ выстарчає. Капелюхѝвъ ѝтъ давна має лише два и ихъ сама собѣ зробила. Нарѝдъ цѣлый дуже ю любитъ и поважає. Въ своимъ мужу бачитъ она свого пана и учителя.

— **Вѝйна а грошѣ.** Вже ѝтъ 25. жовтня 1899 провадятъ Англійцѣ вѝйну зъ Бурами. Фаховіи письма обчислили, що тыжднево коштує она 2 міліоны фунтѝвъ штерлинґѝвъ (т. є. нашихъ 20 міліонѝвъ зл.) Отже до теперь кѝлько она коштує а не знати єще коли ся скѝнчитъ. — Англія попѝдвысшує податки и грошѣ будутъ. Додаємо, що въ Англіи нема цла ѝтъ цукру цѣлкомъ нѣ податку. Англію дуже коштує перевѝзъ войска. Нѣгде такъ далеко въ теперѣшныхъ вѝйнахъ войско не ѣхало, якъ теперь. Вѝйна наша остатна т. є. Австріи въ Босніи, що зачала ся въ Серпни а закѝнчила ся въ початкахъ Листопада, коштувала 140 міліонѝвъ зл.

— **Спадокъ жебрака.** Недавно померъ въ Парижи оденъ жебракъ. Комѣсарь поліціи, що прійшовъ до єго хаты, найшовъ середъ старыхъ лахѝвъ пакетъ зъ 70 тысячами. Родина помершого що передъ тымъ нѣколи до него не заглянула а навѣть забула, дѝзнавши ся о спадку, заразъ заняла ся урядженємъ єму величавого похорону — але рѝвночасно почала єще

дальшій пошукованя Пôдъ пôдлогою найшли другу пачку зô 150 тысячами въ паперахъ вартôстныхъ. Але и на тôмъ не конецъ. Въ кôлька днѣвъ по похоронѣ, поліція увязнила прачку, котра мѣняла великій грошѣ. И дѣйстно показало ся, що тота прачка украла жебракови на кôлька днѣвъ передъ єго смертію около 30 тысячь. Убогій сей называвъ ся Басні. — О богатыхъ жебракахъ неразъ читаємо. При згадцѣ про парыского жебрака пише одна львôвска часопись о однôмъ жебрацѣ, що довгій лѣта сидѣвъ при костелѣ св. Николая у Львовѣ. Сидѣвъ ôнъ тамъ разомъ зô своєю слѣпою женою. По ранньôмъ Богослуженю ишли они на Стрыйске и тамъ сидѣли передъ цвинтаремъ. Передъ кôлькома лѣтами померла жена а мужъ єй пôшовъ до бл. п. о. пароха Одельґевича просивъ о похоронъ а при тôй случайности зложивъ на руки о. пароха кôлька тысячь зл. на добродѣйній цѣли а заразомъ просивъ, щобы и єго о. парохъ въ разѣ смерти поховавъ. По роцѣ старый жебракъ оженивъ ся єще разъ, але незадовго померъ. Похорономъ занявъ ся бл. п. о. парохъ. Другій жѣнцѣ лишивъ помершій кôлькасотъ зл. на „тяжшій часы“.

— **Людоѣды.** Ґеоґрафъ и подорожникъ англійскій Гербертъ Вардъ подає страшній подробицѣ о дикихъ мешканцяхъ надъ рѣкою Конго въ Африцѣ. Надъ доплывомъ Конго, Люлюнґу въ кôлькохъ селахъ мешкає племя Нгомбі, що занимає ся гандльомъ и годованємъ людей на зарѣзъ. Кôлька разôвъ до року уряджуютъ тамъ торги, на котрій прибуваютъ агенты иншихъ племенъ и купуютъ невôльникôвъ и худыхъ и годованыхъ, платятъ за нихъ костею слоневою. Вардъ бачивъ на такôмъ торзѣ бôльше якъ сотку мущинъ, жѣнокъ и дѣтей, на пôвъ завмерлыхъ зô страху и утомленя дорогою. Деякій зъ нихъ мали до нôгъ привязанй тяжкій колоды дерева, щобы не могли утечи. Вардъ оповѣдає, що годованє тыхъ нещасныхъ людей ôтбуває ся въ такій самъ варварскій и звѣрячій спôсôбъ якъ гандель. Передъ убитємъ мочатъ ихъ черезъ три дни въ водѣ, щобы мясо було к ухе и смачне. Щобы просто стояли въ водѣ, привязуютъ ихъ рамена до дручкôвъ надъ водою, а до нôгъ тяжкій каменѣ. Загально бôльше убиваютъ мущинъ, якъ жѣнокъ, бо тыхъ уживаютъ до працѣ, мущины и такъ булибы убитй, яко вороги. Вардъ зауважывъ, що такій жертвы дикуньства цѣлкомъ безчувственно зносятъ терпѣня, а смерти зъ охотою чекаютъ, яко кôнця мукъ.

— **Число 3 „Руского Амвона“** мѣститъ слѣдуючй проповѣди: 1. Слово на похоронѣ о. Мих. Левицкого; 2. Проповѣдь на II. Нед. Поста о. Ил. Солтикевича; 3. на III. Нед. Поста о. Макс. Кинаша; 4. на IV. Нед. Поста о. Т. Мерены; 5. Проп. на Благовѣщенье Пресв. Богородицы о. Д. Лепкого; 6. Проп. на V. Нед. Поста о А. Здерковского; 7. Проп. на Велику Пятницю о. Корн. Кузыка; 8. Проп. на св. и великую Недѣлю Насхи о. Евг. Даниловича.

„Р. Амвонъ“ розвиваєсь щоразъ красще и съ кождымъ числомъ приноситъ новй имена писателѣвъ хорошихъ проповѣдей. Теперъ вже ôтъ самого Всч. Духовеньства залежитъ, щобы сей конечный подручникъ знайшовъ ся въ рукахъ к о ж д о г о душпастыря. Число тоє розсылаємо вже т ô л ь к о пренумераторамъ и упрашаємо о. скору присылку предплаты, бо число накладу єсть дуже обмежене. На складъ и пôзнѣйшу розпродажь цѣлкомъ не печатаєсь.

Помяникъ „Братского Союза“.

7. Ѳома Ступницкій,

парохъ Туглукова, епархіи Станиславôвскои, членъ „Братского Союза“ упокоивъ ся 4. сѣчня 1900. Вѣчная память!

Всѣхъ членôвъ було 42 а именно: (ôтъ 1 до 22 було выказано въ ч 22. „Посланника“ р. 1899) 23. Каратницкій, Долге; 24 Воєвудка, Долиняны; 25. Левицкій И., Сущинъ; 26 Чеховичь К. Еп., Перемышль; 27. Теодоровичь, Трибухôвцѣ; 28. Концевичь, Иванчаны; 29. Нижанковскій, Тарнопôль; 30. Темницкій, Львôвъ; 31. Гумецкій, Татарынôвъ; 32. Качмарскій, Славско; 33. Билиньскій, Зарваница; 34. Менциньскій, Маластôвъ; 35. Темницкій, Беремовцѣ; 36 Кочержукъ, Горожанка; 37. Борковскій, Грушôвъ; 38. Гмытрикъ, Самборъ; 39. Лучаковскій, Коростôвъ; 40. Зарихта, Чижикôвъ; 41. Турчмановичь, Рыпяна; 42. Мицьковскій II, Чорнокôнцѣ.

Вдовиця получила 42 коронъ.

Упрашає ся всѣхъ членôвъ „Б. Союза“ ôтслужити одну Службу Божу за упокôй бл. п. брата Ѳомы и переслати одну корону (не бôльше) на оденъ дальшій случай смерти

Оказуєся конечна потреба, щобы кождый членъ „Б. Союза“ бувъ пренумераторомъ „Посланника“, бо имена помершихъ членôвъ оголошуємо тôлько въ „Посланнику“ а въ някихъ инчихъ часописяхъ для браку фондôвъ на тую цѣль, оголошувати не можемо.

Смѣхъ и правда.

Наверненый злодѣй.

„Перестерѣгає ся всѣхъ передъ кешеневыми злодѣями!“ Така напись великою азбукою виднѣлась вже здалека при выходѣ зъ двôрця въ однôмъ великôмъ мѣстѣ. Тую напись на пôвъголосно прочитавъ досыть вже пôдстарковатый о добродушнôмъ лици паниско, выглядаючи вôконцемъ зъ вагону.

Читаючи таке остереженє, человѣкови не мило ся робитъ — и здаєсь, що таке предостереженє є безпотрѣбне — сказавъ дальше паниско сѣдаючи на своимъ мѣсци звернувшись зъ тыми словами до молодого человѣка, що власне вôйшовъ до того вагону сѣвши коло него.

Зачѣпка на розмову удалась, бо молодый человѣкъ не погордивъ нею, але въ чемный, и въ майже поуфалый спôсôбъ зачавъ говорити:

— Остереженє се не є безпôдставне, бо мимо поліціи та всякои пересторoги, случаѣ крадежи все таки случаютъ ся; много бо єще є такихъ, що не хочутъ узнати того права „що не твоє, не рушь!“ лише дуже мале число карою та старанємъ добрыхъ людей покинуло сю злу дорогу зыску.

Дано знакъ до ôдъѣзду; потягъ двигнувъ ся въ дальшу дорогу; до того вагону нѣхто бôльше не всѣвъ.

— Якъ-то? чи навернене тыхъ людей зъ блуднои, тои злодѣйскои дороги таке тяжке? пытавъ дальше старый панъ.

— Дѣйстно оно такъ и є. О тôмъ самъ найлучше знаю — сказавъ молодый. — Я єсмь теперъ агентомъ асекураційнымъ, порядным одже человѣкомъ, а колись бувъ ємъ першимъ злодѣємъ. Злодѣйство було моимъ фахомъ.

Старый паниско мимохôть ôтсунувъ ся ôтъ свого товариша.

— Що? Вы злодѣємъ?

— Ой, такъ, такъ, нимъ то я колись бувъ. А то, що кождому отверто говорю, чимъ я колись бувъ, уважаю для себе за рôдъ певнои покуты.

Оденъ страшный случай выгнавъ зъ мене ту жилку злодѣйску, и научивъ мене шанувати чужу власнôсть.

Старый паниско зновь трохи присунувъ ся до свого собесѣдника набравши зновь до него довѣря та зацѣкавившись тымъ страшнымъ случаємъ.

— Кажете, що страшный случай васъ навернувъ — запытавъ — а чи не моглибысьте, мôй пане, близше сего оповѣсти, якъ то оно було?

— Зъ охотою, все вамъ розкажу, коли лишь хочете слухати. Родичѣ мои були злодѣѣ, межи злодѣями я выховавъ ся, тай злодѣємъ зôставъємъ. Яко пятнайцятьлѣтный хлопецъ бувъ-ємъ межи своими товаришами найздôбнѣйшимъ злодѣємъ кешеневымъ. Не погорджавъ я и иншого рода злодѣйствомъ и въ тôй цѣли волочивъ-ємъ ся одного дня около двôрця, щобы принайменьше якій пакунокъ украсти. И ось надôйшовъ якійсь панъ — якъ пôзнѣйше довѣдавъємъ ся, бувъ то торговщикъ вужами — зъ куферочкомъ въ руцѣ; куферочокъ поставивъ въ кутѣ коло дверей, а самъ зачавъ розмовляти зъ другимъ якимсь паномъ. Я почувъ слова: „Въ кôнци удало ся менѣ дôстати рѣдкій и красный екземпляръ, хотяй за дуже великій грошѣ.“ Дальше учувъ-ємъ щось о тысячу коронахъ а опôсля звернувъ ся до свого собесѣдника зъ заявленємъ, що муситъ ити купити собѣ білетъ. Розôйшлись. Я ту хвилю выкорыставъ, схопивъ-ємъ куферочокъ и утѣкъ-ємъ въ недалекій корчи спацерового огороду, и не гаячись скоренько розрѣзавъ-ємъ шнурокъ котрымъ бувъ звязаный куфе-

рочокъ. Въ хвили, колимъ отвиравъ куферочокъ, почувъ-ємъ неонодалекѝ якѝсь кроки — обернувъ-ємъ ся, не було нѣкого. Якiйсь лише робѝтникъ замѣтавъ стежки и кидавъ смѣтье до тачокъ, робивъ свою роботу. Зновь звернувъ-ємъ ся до своєи добычи, отворивъ-ємъ куферочокъ, глянувъ-ємъ, и на моє найбѝльше зачудованье бувъ порожный. Зъ досады заклявъ-ємъ — а бувъ я еще тогды великимъ грѣшникомь Въ тѝмъ щось мене злапало за плечѣ и въ однѝй хвильцѣ стиснуло лѣве а опѝсля праве рамя мовь клѣщами. Хотѣвъ-ємъ ся выдерти, зробивъ-ємъ кѝлька крокѝвъ, але не увѝльнивъ-ємъ ся. Грудь мою що разъ то лѣпше стискало, що ажь кости трѣщали и духъ запирало. Зъ страху закричавъ-ємъ, збѣгли ся люди и рѝвножь зъ перераженя закричали. Въ обѝймахъ тримавъ мене величезный вужь.

— Може боа — констрiкторъ? — запытавъ зъ страхомъ паниско.

— Такъ єсть, то бувъ боа — констрiкторъ, що выповзъ зъ куферка, коли я бувъ оглянувъ ся, почувши чужѝ кроки. Безсильный упавъ-ємъ на колѣна. На перонѣ въ тѝй хвили зъявивъ ся сей торговщикъ. Глянувши на мене, пѝзнавъ страшне моє положенье.

— Ага, не вдала ся штука — сказавъ глумливо — украв-єсь пташку вужа, а ѝнъ тя на злодѣйствѣ прихопивъ. Але хлопче, заховай ся спокѝйно, не важь ся теперъ рушити. Єсть лише одно средство. котре тя може зъ тыхъ сердечныхъ обѝймъ увѝльнити.

— Лише скоренько, скоренько — застогнавъ-ємъ — душу ся.

— Я мущу мати мисчину молока — сказавъ торговщикъ — скоренько прошу менѣ принести.

Кѝлькохъ побѣгло за молокомъ, прочѝ заховувались якъ найспокѝйнѣйше — зъ перераженя нѣхто не мѝгъ слова промовити.

— Ой, пане, не можу навѣть сего высказати, якѝ муки перейшовъ я за тыхъ кѝлька минутъ, они выдались менѣ вѣчностію. Лице моє стало мовъ стѣна бѣле, смертельный пѝтъ выступивъ на мене, волосье дубомъ менѣ стало. Въ кѝнци подано молоко, та поставлено близько мене. Вужь, котрого голова уносилась понадъ моєю головою, побачивши молоко, зачавъ мене звѝльняти, а въ кѝнци зовсѣмъ увѝльнивъ поповзавши до молока. Обезсиленый упавъ-ємъ безъ памяти. Доперва въ вязници пробудивъ-ємъ ся. Довгiй часъ мучила мене пропасниця. Ѝгъ того часу ставъ-ємъ ся иншимъ чоловѣкомъ.

— То дуже дивна исторiя — сказавъ добродушно старый панъ. — А куда обвинувъ васъ сей вужь? Той еще разъ говоритъ и показуе. Пане, — сказавъ — (схопивши старого за рамя) — ту обнявъ мене одвымъ своимъ перстенемъ, а туда другимъ и такъ (обѝймивъ цѣлу стать старого) обнявъ мене цѣлого. Але ось стацiя, потягъ стає, я мушу тутъ высѣсти и низенько поклонившись, попращавъ старого.

Старый еще довго роздумовавъ надъ тою исторiею, а въ кѝнци прiйшовъ до переконаня що и тому наверненому злодѣеви еще много-много треба часу до поправы, бо побачивъ, що укравъ му перстень, зигарокъ, та калитку съ грѝшми.

Загадка образкова Ч. 4.

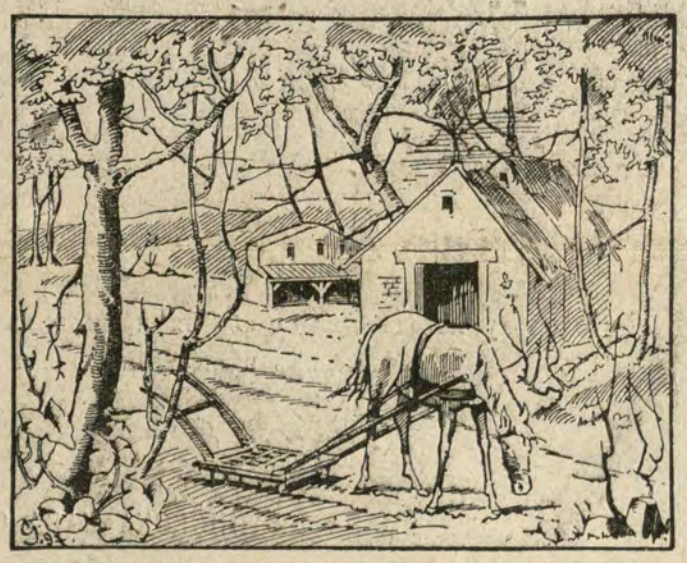

Где єсть сѣвачь?

Quäker Oats

Всюды дѝстане въ пачкахъ по 1 фунт. и по ½ фунта (съ приписомъ вареня).

Честна Господине!

Возьмѣть у свого купця пачку »Quäker Oats« и спорядѣть слѣдуючу страву: До ½ лiтры кипячои, соленои воды дайте 12 дека »Quäker-Oats« и полишѣть се 10—15 мiнутъ варити, доки страва не згуснѣе (пѝдчасъ вареня мѣшати) и подайте ту страву съ зимнымъ молокомъ, додавши трошка товченого цукру. Цѣлѝй вашѝй родинѣ, особливо же дѣтямъ буде правильне подаванье сего »Quäker-Oats« на снѣданокъ и вечерю дуже спасеннымъ для здоровя.

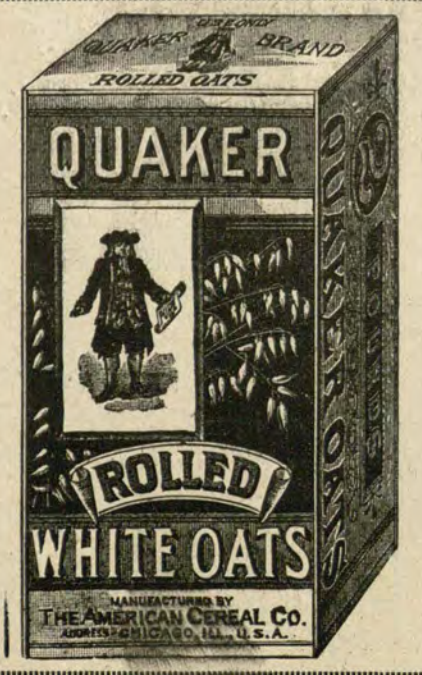

Препоручаєсь:

Книжочки мисійнй выходятъ кождого мѣсяця. Цѣна 3 кр.

Вѣнецъ житя. Великій молитвословъ. Цѣна 85 цт.

Вѣнецъ житя. Меншій молитвословъ а отвѣтный и для дорослыхъ и дѣтей. Цѣна 35 кр.

О наслѣдованю Ісуса Христа. Тома зъ Кемпісъ. Цѣна 50 и 80 кр. (въ переплетѣ).

Зборникъ церковно-народныхъ новыхъ пѣсень съ нотами. Цѣна одного выпуска 10 кр.

Іосифъ въ Єгиптѣ. Образъ религійный въ 5 акт. 20 кр.

Пещена дитина. Образъ зъ житя народа 20 цт.

Образки драматичнй: „За отчину“ и „Не жартуй съ серцемъ“ 20 кр.

Молитвы щоденнй и катехизмъ. Цѣна 3 кр. Сотка 2 зл. 50 кр.

Вечерня и молебенъ. Цѣна 3 кр. Сотка 2 зл. 50 кр.

Образки святыхъ кольоровй. Серія I. Сотка 80 кр.

Боянъ. Зборникъ квартетовъ. В. Матюкъ. Цѣна 1 зл. 50 кр.

Читанка „Посланника“ 20 кр.

Оправнй рочники „Книжочокъ мис.“ 50 кр.

Hospody usłyszy mia. Молитвословъ лат. азбукою для Русиновъ западнои Галичины. 30 кр.

Всѣ друки парохіяльнй на хорошомъ папери и якъ найдешевше. Книги метрикальнй такожь въ оправѣ и перешитй.

Библіотека проповѣдей.

Русскій Амвонъ.

10 выпусковъ рочно.

Цѣна 6 кор.

Катрайнеръ

єсть правдивый тольки въ знаныхъ

Пачкахъ Катрайнера!

тому николи отверто або въ иншихъ на обманьство обчисленихъ наслѣдованыхъ пачкахъ.

КАТРАЙНЕРА КНАЙПОВСКА КАВА СОЛОДОВА
єсть найздоровшимъ и найсмачнѣйшимъ а при томъ найтаньшимъ додаткомъ до звычайнои кавы.

КАТРАЙНЕРА КНАЙПОВСКА КАВА СОЛОДОВА
бувае чимъ разъ бѣльше уживана черезъ сотки тисячѣ родинъ денно.

КАТРАЙНЕРА КНАЙПОВСКА КАВА СОЛОДОВА
дасть ся найлѣпше ужити тамъ, де звычайна кава яко шкодлива здоровю черезъ лѣкаровъ єсть заказана.

Старого и нового завѣта

Библія

съ поясненями и въ касетцѣ. — Цѣна 3 кор.

въ 50 кольоровыхъ образкахъ

Отвѣт. редакторъ Н. Джулыньскій.

Зъ печатнѣ Н. Джулыньского въ Перемышли.

Biblioteka Muzeum Narodowego w Przemyślu Zbiory Przemyskie